

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΧΟΘΟΡΝ

ΕΝΑ
ΘΑΝΑΣΙΜΟ
ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΕΝΑΣ ΓΡΙΦΟΣ
ΠΟΥ ΖΗΤΑ ΛΥΣΗ

ΜΙΑ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ
ΔΙΑΚΥΒΕΥΕΤΑΙ

JENNIFER LYNN BARNES

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΧΟΘΟΡΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κληρονομιά των Χόθορν**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Hawthorne Legacy
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer Lynn Barnes
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Liza Horton
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Jennifer Lynn Barnes, 2021
© Εικαστικών εξωφύλλου: Shutterstock
Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5179-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5002-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

JENNIFER LYNN BARNES

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΧΟΘΟΡΝ

Ένα μυθιστόρημα της σειράς «Παιχνίδια Κληρονομιάς»

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

Στον Τσάρλι

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Πες μου ξανά για την πρώτη φορά που οι δυο σας παίζατε σκάκι στο πάρκο». Η φλόγα του κεριού χόρευε πάνω στο πρόσωπο του Τζέιμσον, όμως ακόμη και σε εκείνο το λιγοστό φως μπορούσα να διακρίνω τη λάμψη των σκούρων πράσινων ματιών του.

Δεν υπήρχε τίποτε, και κανείς, που μπορούσε να ξεσηκώνει τον Τζέιμσον Χόθορν όπως ένα μυστήριο.

«Ήταν αμέσως μετά την κηδεία της μητέρας μου», είπα. «Δεν είχαν μεσολαβήσει παρά λίγες μέρες· το πολύ μία εβδομάδα».

Βρισκόμασταν στις στοές κάτω από την Οικία Χόθορν μόνοι, έτσι που κανείς δε θα μπορούσε να μας ακούσει. Είχε περάσει λιγότερο από ένας μήνας από τη στιγμή που είχα πατήσει για πρώτη φορά το πόδι μου σε εκείνη την πολυτελή έπαυλη στο Τέξας, και μία εβδομάδα από τη στιγμή που είχαμε λύσει το μυστήριο γιατί είχα οδηγηθεί εκεί.

Αν, φυσικά, υποθεθεί ότι είχαμε λύσει πραγματικά το συγκεκριμένο μυστήριο.

«Με τη μαμά μου πηγαίναμε συχνά περιπάτους στο πάρκο». Έκλεισα τα μάτια μου, ώστε να καταφέρω να εστιάσω στα γεγονότα, και όχι στην ένταση με την οποία ο Τζέιμσον άκουγε την κάθε μου λέξη. «Το ονόμαζε “Παιχνίδι της Άσκοπης Βόλ-

τας”». Προσπάθησα να κρατήσω εκείνη την ανάμνηση καθώς άφηνα τα βλέφαρά μου να ανοίξουν. «Λίγες μέρες μετά την κηδεία της, πήγα για πρώτη φορά στο πάρκο χωρίς εκείνη. Όταν έφτασα κοντά στη λιμνούλα, είδα πως είχε συγκεντρωθεί πλήθος. Στο μονοπάτι ήταν ξαπλωμένος ένας άντρας με τα μάτια κλειστά, σκεπασμένος με κάτι κουρελιασμένες κουβέρτες».

«Ένας άστεγος». Ο Τζέιμσον τα είχε ακούσει ήδη όλα αυτά, όμως το βλέμμα του δεν ξεκόλλησε στιγμή από πάνω μου.

«Οι άνθρωποι νόμιζαν πως ήταν πεθαμένος· ή λιπόθυμος από μεθύσι. Τότε, ο άντρας ανακάθισε. Είδα έναν αστυνομικό να ανοίγει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος».

«Εσύ όμως έφτασες πρώτη στον άντρα», βιάστηκε να πει ο Τζέιμσον, ενώ το βλέμμα του καρφωνόταν πάνω στο δικό μου και μια υποψία μειδιάματος ανασήκωνε τα χείλη του. «Και του πρότεινες να παίξετε μια παρτίδα σκάκι».

«Δεν είχα φανταστεί ότι ο Χάρι θα δεχόταν την πρόταση μου, πολύ περισσότερο ότι θα κέρδιζε την παρτίδα. Από τότε παίζαμε κάθε εβδομάδα», είπα. «Κάποιες φορές δύο, μπορεί και τρεις φορές την εβδομάδα. Ποτέ δε μου είπε κάτι περισσότερο από το όνομά του».

Το αληθινό του όνομα δεν ήταν Χάρι. Ψέματα είχε πει. Κι αυτός ήταν ο λόγος που τώρα βρισκόμουν σε αυτές τις στοές, μαζί με τον Τζέιμσον Χόθορν. Αυτός ήταν ο λόγος που είχε αρχίσει να με κοιτάζει και πάλι λες και ήμουν κάποιο μυστήριο, ένας γρίφος, που εκείνος, και μόνον εκείνος θα μπορούσε να λύσει.

Δεν μπορεί να ήταν σύμπτωση το ότι ο δισεκατομμυριούχος Τομπάιιας Χόθορν είχε αφήσει την περιουσία του σε μια άγνωστη, που γνώριζε τον δήθεν νεκρό γιο του.

«Είσαι σίγουρη πως ήταν ο Τόμπι;» ρώτησε ο Τζέιμσον, ενώ η ατμόσφαιρα μεταξύ μας έμοιαζε φορτισμένη.

Έτσι όπως είχαν εξελιχτεί τα πράγματα, ελάχιστα ήταν τα πράγματα για τα οποία ήμουν σίγουρη. Μόλις τρεις εβδομάδες

νωρίτερα ήμουν μια φυσιολογική κοπέλα που πάσχιζε να τα φέρει βόλτα: πάλευε να τελειώσει το σχολείο, να εξασφαλίσει μια υποτροφία και να ξεφύγει από τη μιζέρια. Και τότε, εντελώς ξαφνικά, ενημερώθηκα ότι ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους σε ολόκληρη τη χώρα είχε πεθάνει, και ότι με είχε συμπεριλάβει στη διαθήκη του. Ο Τομπάιας Χόθορν μου είχε κληροδοτήσει δισεκατομμύρια, σχεδόν το σύνολο της περιουσίας του, κι εγώ δεν είχα ιδέα γιατί συνέβη αυτό. Μαζί με τον Τζέιμσον είχαμε περάσει δύο εβδομάδες βάζοντας σε σειρά τους γρίφους και τα στοιχεία που είχε αφήσει πίσω του ο ηλικιωμένος άντρας. Γιατί εμένα; Λόγω του ονόματός μου; Λόγω της ημέρας των γενεθλίων μου; Επειδή ο Τομπάιας Χόθορν είχε ποντάρει τα πάντα στο απίθανο ενδεχόμενο να κατάφερνα, με κάποιον τρόπο, να συνενώσω την κατακερματισμένη οικογένειά του.

Τουλάχιστον, αυτό ήταν το συμπέρασμα στο οποίο μας είχε οδηγήσει το τελευταίο παιχνίδι που είχε σκαρώσει ο ηλικιωμένος άντρας.

«Σίγουρη είμαι», απάντησα στον Τζέιμσον με έμφαση. «Ο Τόμπι ζει. Κι αν ο παππούς σου το γνώριζε αυτό –το ξέρω πως αυτό είναι ένα πελώριο αν– όμως, αν το γνώριζε, τότε είμαστε υποχρεωμένοι να υποθέσουμε ότι με διάλεξε είτε γιατί γνώριζα τον Τόμπι, είτε γιατί είχε εξαρχής σκοπό να καταστρώσει το σχέδιο που μας έφερε εδώ, μαζί».

Αν υπήρχε ένα πράγμα που είχα μάθει σχετικά με τον συχωρεμένο δισεκατομμυριούχο Τομπάιας Χόθορν, αυτό ήταν πως είχε την ικανότητα να ενορχηστρώνει σχεδόν τα πάντα, να χειραγωγεί σχεδόν τους πάντες. Λάτρευε τους γρίφους, τα αινίγματα και τα παιχνίδια.

Ακριβώς όπως ο Τζέιμσον.

«Μήπως εκείνη η μέρα στο πάρκο δεν ήταν η πρώτη φορά που συνάντησες τον θείο μου;» Ο Τζέιμσον έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου, ενώ μια απόκοσμη ενέργεια έμοιαζε να αναδύεται από το σώμα του. «Σκέψου το, Κληρονόμε. Είπες πως

εκείνη τη μία και μόνη φορά που σε συνάντησε ο παππούς μου ήσουν έξι χρόνων· σε είχε δει σε εκείνο τον φαγάδικο όπου η μητέρα σου ήταν σερβιτόρα. Άκουσε το πλήρες όνομά σου».

Το όνομά μου, Έιβερι Κάιλι Γκραμπς, αναγραμματισμένο, σχημάτιζε τη φράση *Ριψοκίνδυνο Στοιχείμα**. Κι αυτό ήταν κάτι που ένας άνθρωπος όπως ο Τομπάιιας Χόθορν θα θυμόταν.

«Σωστά», είπα. Εν τω μεταξύ, ο Τζέιμσον είχε έρθει κοντά μου. Υπερβολικά κοντά. Όλοι οι νεαροί γόνιοι της οικογένειας Χόθορν ασκούσαν μια έλξη σχεδόν μαγνητική. Διέθεταν ισχυρές προσωπικότητας. Είχαν την ικανότητα να επηρεάζουν τους γύρω τους· και ο Τζέιμσον γνώριζε πάρα πολύ καλά πώς να αξιοποιεί αυτό το πλεονέκτημα, ώστε να εξασφαλίζει αυτό που ήθελε. *Κάτι ήθελε από μένα τώρα.*

«Για ποιον λόγο ο παππούς μου, ένας Τεξανός δισεκατομμυριούχος, που είχε ανά πάσα στιγμή στη διάθεσή του ολόκληρη στρατιά από σεφ, βρέθηκε να τρώει σε μια τρύπα, σε ένα φαγάδικο μιας μικρής πόλης του Κονέκτικατ, που κανείς παραέξω δεν έχει καν ακουστά;»

Προσπάθησα να σκεφτώ κάποια απάντηση.

«Υποψιάζεσαι πως έψαχνε κάτι;»

Ο Τζέιμσον χαμογέλασε πονηρά. «Η κάποιοι. Αποκλείεις την περίπτωση ο γέρος να πήγε εκεί γυρεύοντας τον Τόμπι, και να βρήκε εσένα;»

Είχε κάτι το περίεργο ο τρόπος που άρθρωσε τη λέξη εσένα. Σαν να ήμουν κάποια. Σαν να είχα σημασία. Όμως, με τον Τζέιμσον είχαμε ακολουθήσει κι άλλοτε το συγκεκριμένο μονοπάτι.

«Και όλα τα άλλα είναι απλώς καπνός;» ρώτησα, αποστρέφοντας το βλέμμα μου. «Το όνομά μου· το γεγονός ότι η Έμιλι πέθανε ανήμερα των γενεθλίων μου· ο γρίφος που μας άφησε ο παππούς σου... Όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα ψέμα;»

* Ο αναγραμματισμός ισχύει στα αγγλικά, Aberly Kylie Gramps = A Very Risky Gamble. (Σ.τ.Μ.)

Ο Τζέιμσον δεν αντέδρασε στο άκουσμα του ονόματος της Έμιλι. Όταν αναμετριόταν με ένα μυστήριο, τίποτε δεν ήταν ικανό να του αποσπάσει την προσοχή – ούτε καν εκείνη.

«Ένα ψέμα», επανέλαβε· «ή ένας αποπροσανατολισμός».

Άπλωσε το χέρι για να απομακρύνει μια τούφα που είχε πέσει στο πρόσωπό μου, οπότε κάθε νεύρο στο σώμα μου βρέθηκε σε κατάσταση γενικού συναγερμού. Τινάχτηκα προς τα πίσω. «Πάψε να με κοιτάζεις έτσι», του είπα αυστηρά.

«Δηλαδή, πώς;» αντέτεινε εκείνος.

Σταύρωσα τα μπράτσα μου και τον κοίταξα μουτρωμένη.

«Το γυρνάς στη γοητεία κάθε φορά που θέλεις κάτι».

«Κληρονόμο, με πληγώνεις». Ο Τζέιμσον ήταν πολύ γοητευτικός όταν χαμογελούσε λοξά, όμως κανείς δεν είχε το δικαίωμα να δείχνει τόσο ωραίος. «Το μόνο που ζητάω από σένα είναι να ξεσκονίσεις λιγάκι τα ράφια της μνήμης σου. Ο παππούς μου ήταν άνθρωπος που σκεφτόταν σε τέσσερις διαστάσεις. Ενδεχομένως να είχε περισσότερους από έναν λόγους που σε επέλεξε. “Γιατί να φας με έναν σμπάρο δυο τρυγόνια”, έλεγε πάντοτε, “όταν μπορείς να σκοτώσεις δώδεκα;”»

Είχε κάτι περίεργο η φωνή του και ο τρόπος που εξακολουθούσε να με κοιτάζει, κάτι που καθιστούσε πανεύκολο το να παρασυρθείς από όλα αυτά. Από τις πιθανότητες. Από το μυστήριο. Από εκείνον.

Εγώ, όμως, δεν ήμουν άνθρωπος που θα έκανε δεύτερη φορά το ίδιο λάθος. «Μπορεί να το σκέφτεσαι λάθος», είπα γυρίζοντάς του την πλάτη. «Αποκλείεις την περίπτωση ο παππούς σου να μη γνώριζε ότι ο Τόμπι ήταν ζωντανός; Αποκλείεις την περίπτωση να ήταν ο Τόμπι εκείνος που συνειδητοποίησε ότι ο γέρος με παρακολουθούσε και ότι σκεφτόταν την περίπτωση να αφήσει ολόκληρη την περιουσία σε μένα;»

Ο Χάρι, όπως τον είχα γνωρίσει, είχε αποδειχτεί απίθανος σκακιστής. Ίσως εκείνη η μέρα στο πάρκο να μην ήταν απλώς μια σύμπτωση. Ίσως να είχε επιδιώξει τη γνωριμία μας.

«Κάτι σου διαφεύγει», είπε ο Τζέιμσον· και πλησιάζοντάς με στάθηκε σε μικρή απόσταση πίσω μου. «Ίσως πάλι», μουρμούρισε, έχοντας σχεδόν κολλήσει τα χείλη του στο αυτί μου, «να κρατάς κάτι κρυφό».

Δεν έπεφτε τελείως έξω. Δεν ήταν του χαρακτήρα μου να ανοίγω όλα τα χαρτιά μου πάνω στο τραπέζι· και εκτός αυτού, ο Τζέιμσον Γουίντσεστερ Χόθορν δεν έμπαινε καν στον κόπο να καμωθεί τον αξιόπιστο.

«Καταλαβαίνω πώς πάει το πράγμα, Κληρονόμε». Σχεδόν μπορούσα να “ακούσω” το λοξό, ειρωνικό χαμόγελό του. «Αφού έτσι θες να το παίξεις, τι θα έλεγες να δίνουμε στα πράγματα λίγο περισσότερο ενδιαφέρον;»

Γύρισα για να τον κοιτάξω. Έτσι όπως σταθήκαμε, πρόσωπο με πρόσωπο, ήταν δύσκολο να μη θυμάμαι πως όταν ο Τζέιμσον φιλούσε μια κοπέλα το φιλή δεν ήταν διστακτικό. Δεν ήταν τρυφερό. Δεν ήταν αληθινό, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Για εκείνον, δεν ήμουν παρά ένα στοιχείο του γρίφου, ένα εργαλείο για τη λύση του. Και εξακολουθούσα να αποτελώ στοιχείο του γρίφου.

«Δεν είναι όλα παιχνίδι», είπα.

«Και ίσως», αντέτεινε ο Τζέιμσον με βλέμμα που πετούσε σπίθες, «αυτό να είναι το πρόβλημα. Ίσως γι’ αυτό εξακολουθούμε να γυροφέρνουμε σε αυτές τις στοές μέρες ατελείωτες, ανατρέχοντας σε όσα έχουν συμβεί, χωρίς να καταλήγουμε κάπου. Επειδή όλο αυτό δεν είναι ένα παιχνίδι. Ακόμη. Ένα παιχνίδι έχει κανόνες. Ένα παιχνίδι έχει κάποιον τελικό νικητή. Ίσως, Κληρονόμε, αυτό που χρειαζόμαστε, εμείς οι δύο, προκειμένου να λύσουμε το μυστήριο του Τόμπι Χόθορν, είναι ένα κάποιο κίνητρο».

«Τι είδους κίνητρο;» ρώτησα με μισόκλειστα μάτια.

«Τι θα έλεγες για ένα στοίχημα;» Ο Τζέιμσον σήκωσε το ένα φρύδι. «Αν καταφέρω να βρω πρώτος την απάντηση σε όλη αυτή την ιστορία, τότε θα πρέπει να συγχωρήσεις και να ξεχάσεις

τη μικρή μου αστοχία, όταν αποκωδικοποιήσαμε τη σημασία του Μπλακ Γουντ».

Στο άλσος του Μπλακ Γουντ είχαμε καταφέρει να συνδύσουμε τα στοιχεία και να καταλάβουμε ότι η νεκρή πρώην κοπέλα του είχε πεθάνει ανήμερα των γενεθλίων μου. Τότε ήταν που είχε καταστεί για πρώτη φορά σαφές ότι ο Τομπάις Χόθορν δε με είχε επιλέξει γιατί ήμουν ξεχωριστή. Με είχε επιλέξει για την επίδραση που θα είχε αυτό στην οικογένεια.

Αμέσως μετά, ο Τζέιμσον με είχε παρατήσει σύζυλη.

«Κι αν νικήσω εγώ», αντιπρότεινα, καρφώνοντας με το βλέμμα μου εκείνα τα καταπράσινα μάτια, «τότε πρέπει να ξεχάσεις ότι κάποια στιγμή φιληθήκαμε· και να μην προσπαθήσεις ποτέ ξανά να με παρασύρεις να σε φιλήσω».

Δεν τον εμπιστευόμουν, όμως ταυτόχρονα δεν εμπιστευόμουν και τις αντοχές μου απέναντί του.

«Πολύ καλά, Κληρονόμε». Ο Τζέιμσον έκανε ένα βήμα μπροστά. Στάθηκε ακριβώς πλάι μου, έφερε τα χείλη του δίπλα στο αυτί μου και ψιθύρισε: «Το παιχνίδι αρχίζει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Αφού συμφωνήσαμε στο στοίχημα, ο Τζέιμσον τράβηξε προς τη μια κατεύθυνση των στοών κι εγώ προς την άλλη. Η Οικία Χόθορν ήταν πελώρια, αχανής, τόσο μεγάλη, ώστε, παρ' ότι είχαν μεσολαβήσει τρεις εβδομάδες, ακόμη δεν την είχα δει ολόκληρη. Θα μπορούσε κανείς να περάσει χρόνια εξερευνώντας αυτό το μέρος, και πάλι δε θα γνώριζε όλα τα κατατόπια, όλα τα μυστικά περάσματα και τις κρυφές γωνιές· κι όλα αυτά χωρίς να συνυπολογίσουμε τις υπόγειες στοές.

Ευτυχώς για μένα, μάθαινα γρήγορα. Έκοψα δρόμο περνώντας κάτω από την πτέρυγα του γυμναστηρίου και ακολούθησα μια στοά η οποία εκτεινόταν κάτω από το δωμάτιο μουσικής. Πέρασα κάτω από το αίθριο κι ύστερα ανέβηκα από μια μυστική σκάλα στη Μεγάλη Αίθουσα, όπου βρήκα τον Νας Χόθορν να ακουμπάει χαλαρός σε ένα πέτρινο τζάκι. Σαν να περίμενε.

«Γεια, μικρή». Ο Νας δεν έδειξε την παραμικρή έκπληξη όταν με είδε να εμφανίζομαι από το πουθενά. Μάλιστα, ο πρωτότοκος των Χόθορν έδινε την εντύπωση ότι θα μπορούσε να γκρεμιστεί ολόκληρη η έπαυλη γύρω του, κι εκείνος απλά θα συνέχιζε να γέρνει χαλαρός στο τζάκι. Ο Νας Χόθορν πιθανότατα εξίσου χαλαρά θα υποδεχόταν τον ίδιο τον θάνατο.

«Γεια», απάντησα.

«Δε φαντάζομαι να είδες πουθενά τον Γκρέισον...» είπε, και η μακρόσυρτη, τεξανή προφορά του έκανε την ερώτηση να ακουστεί σχεδόν νωχελική.

Αυτή η λεπτομέρεια, όμως, διόλου δε μετρίασε τον αντίκτυπο που είχε αυτό που μόλις είπε. «Όχι». Απάντησα μονολεκτικά, και φρόντισα να διατηρήσω ουδέτερο ύφος. Ο Γκρέισον Χόθορν κι εγώ δεν είχαμε πάρε δώσε.

«Φαντάζομαι πως δεν ξέρεις κάτι και για μια κουβεντούλα που είχε ο Γκρέι με τη μητέρα μας λίγο πριν σηκωθεί και φύγει, σωστά;»

Η Σκάι Χόθορν, η μικρότερη κόρη του Τομπάιας Χόθορν, μητέρα και των τεσσάρων εγγονών της οικογένειας Χόθορν, είχε βάλει να με σκοτώσουν. Το άτομο που είχε τραβήξει τη σκανδάλη βρισκόταν τώρα σε ένα κελί, όμως η Σκάι είχε υποχρεωθεί να φύγει από την Οικία Χόθορν. Από τον Γκρέισον. «*Πάντοτε θα σε προστατεύω*», μου είχε πει. «*Όμως αυτό... εμείς... Δεν μπορεί να συμβεί, Έιβερι*».

«Ιδέα δεν έχω», απάντησα, ξερά.

«Το φαντάστηκα». Ο Νας μου έκλεισε το μάτι. «Η αδερφή σου και ο δικηγόρος σου σε ψάχνουν. Στην Ανατολική Πτέρυγα είναι». Αυτή κι αν ήταν φράση φορτωμένη υπαινιγμούς. Δικηγόρος μου ήταν η πρώην αρραβωνιαστικιά του· και η αδερφή μου ήταν...

Δεν ήξερα τι ήταν η Λίμπι για τον Νας Χόθορν.

«Ευχαριστώ», του είπα. Όμως, όταν έφτασα από τη μεγάλη σκάλα στην Ανατολική Πτέρυγα της Οικίας Χόθορν δεν αναζήτησα τη Λίμπι. Ούτε την Αλίσα. Είχα βάλει ένα στοιχείο με τον Τζέιμσον, και είχα σκοπό να κερδίσω. Πρώτη στάση: το γραφείο του Τομπάιας Χόθορν.

Στο γραφείο υπήρχε ένα μεγάλο τραπέζι καμωμένο από μαόνι, και πίσω ένας τοίχος γεμάτος τρόπαια, πατέντες και βιβλία με το όνομα Χόθορν στη ράχη – μία εντυπωσιακή υπενθύμιση

πως δεν υπήρχε απολύτως τίποτε συνηθισμένο στους αδερφούς Χόθορν. Τους είχε προσφερθεί κάθε ευκαιρία, και ο γέρος είχε από εκείνους την απαίτηση να αποδειχτούν εξαιρετικοί. Όμως, δεν είχα έρθει εδώ πέρα για να χαζέψω τα τρόπαια.

Αντίθετα, κάθισα πίσω από το μαονένιο τραπέζι και απασφάλισα την κρυψώνα που είχα ανακαλύψει πρόσφατα. Εκεί μέσα υπήρχε ένας φάκελος. Μέσα στον φάκελο βρήκα φωτογραφίες μου. Αμέτρητες φωτογραφίες, που έδειχναν την εξέλιξή μου εδώ και χρόνια. Μετά από εκείνη τη μοιραία συνάντηση στο φαγάδικο, ο Τομπάιιας Χόθορν είχε φροντίσει να με παρακολουθεί. *Κι όλα αυτά, εξαιτίας του ονόματός μου; Ή μήπως είχε κάποιο άλλο κίνητρο;*

Ανέτρεξα στις φωτογραφίες και ξεχώρισα δύο. Ο Τζέιμσον είχε δίκιο νωρίτερα στις στοές. Του κρατούσα κάτι κρυφό. Με τον Τόμπι κάποιος με είχε φωτογραφίσει δύο φορές, όμως και τις δύο φορές ο φωτογράφος το μόνο που είχε συλλάβει από τον άντρα δίπλα μου ήταν η πίσω πλευρά του κεφαλιού του.

Άραγε, να είχε αναγνωρίσει ο Τομπάιιας Χόθορν τον Τόμπι από πίσω; Να είχε συνειδητοποιήσει ο «Χάρι» ότι μας φωτογράφιζαν, και εσκεμμένα απέστρεφε το πρόσωπό του από τον φακό;

Σε επίπεδο στοιχείων, το συγκεκριμένο δεν έλεγε και πολλά. Το μόνο που αποδείκνυε ουσιαστικά εκείνος ο φάκελος ήταν ότι ο Τομπάιιας Χόθορν με παρακολουθούσε από χρόνια, πριν εμφανιστεί ο «Χάρι». Προσπέρασα τις φωτογραφίες και στάθηκα σε ένα αντίγραφο του πιστοποιητικού γέννησής μου. Η υπογραφή της μητέρας μου ήταν περιποιημένη, εκείνη του πατέρα μου σχημάτιζε ένα ετερόκλητο σύνολο από καλλιγραφικούς χαρακτήρες και καθαρογραμμένα γράμματα. Ο Τομπάιιας Χόθορν είχε μαρκάρει την υπογραφή του πατέρα μου, καθώς και την ημερομηνία της γέννησής μου.

Δεκαοκτώ Οκτωβρίου. Τη σημασία αυτής της ημερομηνίας τη γνώριζα ήδη. Τόσο ο Γκρέισον, όσο και ο Τζέιμσον είχαν αγαπήσει την ίδια κοπέλα, την Έμιλι Λάφλιν. Ο θάνατός στις, στις 18

Οκτωβρίου, τους είχε οδηγήσει σε ρήξη. Με κάποιον τρόπο, ο παππούς τους θεωρούσε πως θα μπορούσα να αποκαταστήσω τις σχέσεις τους. Μα γιατί να έχει μαρκάρει ο Τομπάις Χόθορν την υπογραφή του πατέρα μου; Ο Ρίκι Γκραμπς ήταν ένα χαμένο κορμί. Δεν είχε μπει καν στον κόπο να κάνει ένα τηλεφώνημα όταν πέθανε η μητέρα μου. Αν εξαρτιόταν από εκείνον, θα είχα καταλήξει σε κάποια ανάδοχη οικογένεια. Έτσι όπως κοιτάζα επίμονα την υπογραφή του Ρίκι, προσπαθούσα να φανταστώ το σκεπτικό του Τομπάις Χόθορν όταν την υπογράμμιζε.

Τζίφος!

Εν τω μεταξύ, στην πίσω πλευρά του μυαλού μου άκουγα τη φωνή της μητέρας μου. «Έχω ένα μυστικό» μου είχε πει κάποια στιγμή, πολύ πριν με συμπεριλάβει στη διαθήκη του ο Τομπάις Χόθορν: «έχει να κάνει με τη μέρα που γεννήθηκες».

Ό,τι κι αν εννοούσε, δεν υπήρχε περίπτωση να μάθω τι ήταν, εφόσον δε βρισκόταν πια στη ζωή. Το μόνο βέβαιο ήταν πως δεν ήμουν μία Χόθορν. Κι αν το όνομα του πατέρα μου σε εκείνο το πιστοποιητικό γέννησης δεν ήταν από μόνο του αρκετή απόδειξη, ένα τεστ DNA είχε επιβεβαιώσει ήδη ότι δεν είχα ίχνος από το αίμα των Χόθορν.

Γιατί επιδίωξε να με γνωρίσει ο Τόμπι; Βασικά, επιδίωξε να με γνωρίσει; Θυμήθηκα αυτό που είπε ο Τζέιμσον για τον παππού του και την παραλλαγή της παροιμίας με τον σμπάρο και τα τρυγόνια. Επιστρέφοντας στο περιεχόμενο του φακέλου, προσπάθησα να εντοπίσω κάποιο ίχνος νοήματος. Τι ήταν αυτό που μου διέφευγε; Δεν μπορεί, κάτι υπήρχε...

Ένα ελαφρύ χτύπημα στην πόρτα ήταν η μόνη προειδοποίηση που είχα πριν αρχίσει να στρίβει το πόμολο. Με γρήγορες κινήσεις, συγκέντρωσα τις φωτογραφίες και έχωσα τον φάκελο στην κρυψώνα.

«Εδώ είσαι;» Η Αλίσα Ορτέγκα, δικηγόρος το επάγγελμα, αποτελούσε υπόδειγμα επαγγελματία. Ανασήκωσε τα φρύδια της, παίρνοντας εκείνο το χαρακτηριστικό ύφος με το οποίο εί-

χα συνδέσει άρρηκτα το όνομά της. «Θα είχα δίκιο αν υπέθετα ότι ξέχασες τελείως το παιχνίδι;»

«Το παιχνίδι;» επανέλαβα, καθώς δεν ήμουν βέβαιη σε ποιο παιχνίδι αναφερόταν. Είχα την αίσθηση ότι, από τη στιγμή που διάβηκα για πρώτη φορά το κατώφλι της Οικίας Χόθορν, εμπλεκόμουν σε ένα διαρκές παιχνίδι.

«Τον αγώνα ποδοσφαίρου», διευκρίνισε η Αλίσα, παίρνοντας και πάλι το ίδιο ύφος. «Το δεύτερο σκέλος του ντεμπούτου σου στην καλή κοινωνία του Τέξας. Από τη στιγμή που η Σκάι αποχώρησε από την Οικία Χόθορν, το να διατηρούνται οι τύποι έχει μεγαλύτερη σημασία από ποτέ. Είναι ανάγκη να ελέγχουμε εμείς το αφήγημα. Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια νέα Σταχτοπούτα, όχι με ένα σκάνδαλο. Κι αυτό σημαίνει πως εσύ πρέπει να υποδυθείς τη Σταχτοπούτα. Δημοσίως. Όσο το δυνατόν συχνότερα και πειστικότερα, ξεκινώντας με την αξιοποίηση της σουίτας της ιδιοκτησίας».

Σουίτα της ιδιοκτησίας. Τώρα κατάλαβα. «Το παιχνίδι», επανέλαβα, καθώς μια εικόνα έπαιρνε μορφή στο μυαλό μου. «Όπως λέμε, ένας αγώνας αμερικανικού ποδοσφαίρου. Επειδή είμαι ιδιοκτήτρια της ομάδας».

Το γεγονός αυτό εξακολουθούσε να μου προκαλεί τόση εντύπωση, ώστε σχεδόν κατάφερα να παρακάμψω το άλλο σκέλος του σχολίου της Αλίσα, αυτό που είχε να κάνει με τη Σκάι. Βάσει της συμφωνίας που είχα κλείσει με τον Γκρέισον, δεν μπορούσα να πω σε κανέναν για τον ρόλο της μητέρας του στην απόπειρα δολοφονίας μου. Σε αντάλλαγμα, θα αναλάμβανε εκείνος να χειριστεί την υπόθεση.

Ακριβώς όπως είχε υποσχεθεί πως θα έκανε.

«Υπάρχουν σαράντα οκτώ καθίσματα στη σουίτα», είπε η Αλίσα ξεκινώντας τη διάλεξη. «Ο γενικός χάρτης καταμερισμού των θέσεων ετοιμάζεται μήνες νωρίτερα. Μόνο επώνυμοι. Δεν είναι απλώς μια θέση σε ένα γήπεδο· είναι τρόπος να εξασφαλίσει κανείς θέση σε δεκάδες άλλα τραπέζια. Οι προσκλήσεις

είναι περιζήτητες από τους πάντες: πολιτικούς, διασημότητες, στελέχη επιχειρήσεων. Ζήτησα από τον Όρεν να τσεκάρει όλα τα ονόματα στην αποψινή λίστα, και θα έχουμε επαγγελματία φωτογράφο στη διάθεσή μας, ώστε να προκύψουν μερικά προσεκτικά επιλεγμένα ενσταντανέ. Η Λάντον ετοίμασε ήδη το δελτίο τύπου που θα σταλεί μία ώρα πριν από τον αγώνα. Η μόνη εκκρεμότητα που απομένει αφορά...»

Η Αλίσα άφησε διακριτικά τη φράση της στη μέση.

Ρουθούνισα. «Εμένα;»

«Έχουμε να κάνουμε με μια νέα Σταχτοπούτα εδώ», μου υπενθύμισε η Αλίσα. «Τι νομίζεις πως θα φορούσε η Σταχτοπούτα στην πρώτη της εμφάνιση σε γήπεδο;»

Δεν μπορεί. Ερώτηση-παγίδα πρέπει να ήταν αυτή.

«Μήπως κάτι τέτοιο;» Η Λίμπι ξεπρόβαλε στο κατώφλι. Φορούσε ένα φούτερ με τη σημαία του Τέξας και ασορτί κασκόλ, γάντια και μπότες. Τα μπλε μαλλιά της ήταν πιασμένα σε κοτσίδες, με πλήθος μπλε και χρυσές κορδέλες.

Η Αλίσα χαμογέλασε σφιγμένα. «Ναι», είπε. «Κάτι τέτοιο· αλλά χωρίς μαύρο κραγιόν και μανό· και φυσικά χωρίς το τσόκερ γύρω από τον λαιμό». Η Λίμπι πρέπει να ήταν η πιο κεφάλτη γκοθ σε ολόκληρο τον κόσμο, αλλά η Αλίσα κάθε άλλο παρά εντυπωσιαζόταν από τις ενδυματολογικές επιλογές της αδερφής μου. «Όπως έλεγα», συνέχισε η Αλίσα σε εμφατικό τόνο, «η αποψινή βραδιά είναι σημαντική. Όσο η Έιβερι θα υποδύεται τη Σταχτοπούτα για τις κάμερες, εγώ θα κυκλοφορώ ανάμεσα στους καλεσμένους μας, ώστε να σχηματίσω μια καλύτερη εικόνα σχετικά με το πού βρισκόμαστε».

«Πού βρισκόμαστε σε σχέση με τι;» ρώτησα. Είχα ενημερωθεί λεπτομερώς ότι η διαθήκη του Τομπάιας Χόθορν ήταν παντελώς αδύνατον να προσβληθεί. Απ' ό,τι ήξερα, τα μέλη της οικογένειας Χόθορν είχαν εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια αμφισβήτησής της.

«Ποτέ δε βλάπτει να έχεις μερικούς επιπλέον συμμάχους»,

σχολίασε η Αλίσα. «Και θέλουμε οι σύμμαχοί μας να αισθάνονται άνετα».

«Ελπίζω να μη διακόπτω». Ο Νας καμώθηκε ότι τυχαία είχε βρεθεί εκεί όπου είχαμε συγκεντρωθεί οι τρεις μας· σαν να μην ήταν αυτός που με είχε ενημερώσει ότι η Αλίσα και η Λίμπι με έψαχναν. «Συνέχισε, Λι-Λι», είπε στη δικηγόρο μου. «Κάτι έλεγες για ανθρώπους που αισθάνονται άνετα;»

«Θέλουμε να ξέρουν οι πάντες ότι η Έιβερι δεν έχει έρθει εδώ για να φέρει τα πάνω κάτω». Η Αλίσα απέφυγε να κοιτάξει στα μάτια τον Νας, όπως θα απέφευγε κάποιος να κοιτάξει κατευθείαν τον ήλιο. «Ο παππούς σου είχε διάφορες επενδύσεις, συνεταιίρους, επαφές με πολιτικούς... Αυτά τα πράγματα απαιτούν λεπτούς χειρισμούς».

«Αυτό που εννοεί όταν μιλάει έτσι», μου εξήγησε ο Νας, «είναι πως θέλει να νομίζει ο κόσμος ότι η δικηγορική εταιρεία των Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς έχει την κατάσταση υπό πλήρη έλεγχο».

Την κατάσταση ή εμένα; Διόλου δε μου άρεσε η σκέψη ότι αποτελούσα μαριονέτα στα χέρια του οποιουδήποτε. Θεωρητικά, τουλάχιστον, το δικηγορικό γραφείο υποτίθεται πως ενεργούσε για λογαριασμό μου.

Αυτό μου έδωσε μια ιδέα. «Αλίσα; Θυμάσαι που σου ζήτησα να στείλεις κάποια χρήματα σε έναν φίλο μου;»

«Στον Χάρι, σωστά;» απάντησε η Αλίσα. Όμως είχα την έντονη υποψία ότι η προσοχή της μοιραζόταν στα τρία: ένα μέρος εστίαζε στην ερώτησή μου, ένα δεύτερο στα μεγαλεπήβολα σχέδιά της για το βράδυ και το τρίτο στον τρόπο που οι άκρες των χειλιών του Νας σηκώθηκαν καθώς παρατηρούσε το ντύσιμο της Λίμπι.

Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμουν ήταν να ασχολείται η δικηγόρος μου με τον τρόπο που ο πρώην της κοίταζε την αδερφή μου.

«Ναι. Κατάφερες να του στείλεις το ποσό που λέγαμε;» ρώ-

τησα. Ο απλούστερος τρόπος για να πάρω κάποιες απαντήσεις θα ήταν να εντοπίσω τον Τόμπι πριν από τον Τζέιμσον.

Η Αλίσα κατάφερε με τα χίλια ζόρια να ξεκολλήσει το βλέμμα της από τη Λίμι και τον Νας. «Δυστυχώς», είπε, κοφτά, «οι συνεργάτες μου δεν κατάφεραν να εντοπίσουν το παραμικρό ίχνος του φίλου σου».

Αναλογίστηκα τις προεκτάσεις εκείνης της κατάστασης. Ο Τόμπι Χόθορν είχε εμφανιστεί στο πάρκο λίγες μόλις μέρες μετά τον θάνατο της μητέρας μου και σε λιγότερο από έναν μήνα αφότου έφυγα είχε εξαφανιστεί.

«Λοιπόν», είπε η Αλίσα, πλέκοντας σφιχτά τις παλάμες μπροστά στο σώμα της, «σχετικά με την γκαρνταρόμπα σου...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ότε μία φορά στη ζωή μου δεν είχα παρακολουθήσει αγώνα αμερικανικού ποδοσφαίρου, όμως, ως η νέα ιδιοκτήτρια των Τέξας Λόουν Σταρς, καθώς φτάναμε στο στάδιο, δεν μπορούσα να πω κάτι τέτοιο στο πλήθος των δημοσιογράφων που περικύκλωσαν το όχημα στο οποίο επέβαινα, ακριβώς όπως δεν μπορούσα να παραδεχτώ ότι το φούτερ που άφηνε ακάλυπτο τον ένα μου ώμο και οι λαμέ μπλε καουμπόικες μπότες που φορούσα με έκαναν να αισθάνομαι σαν καρνάβαλος.

«Κατέβασε το παράθυρο», μου είπε η Αλίσα, «χαμογέλα και φώναξε: “Πάμε γερά, Λόουν Σταρς!”»

Δεν είχα καμία διάθεση να κατεβάσω το παράθυρο. Δεν είχα όρεξη να χαμογελάσω. Ούτε και να φωνάξω κάποιο σύνθημα. Όμως το έκανα. Γιατί όλο αυτό ήταν η ιστορία μιας σύγχρονης Σταχτοπούτας, κι εγώ ήμουν η πρωταγωνίστρια.

«Ειβερι!»

«Ειβερι, εδώ κοίτα!»

«Πώς αισθάνεσαι ως νέα ιδιοκτήτρια της ομάδας λίγο πριν από τον πρώτο σου αγώνα;»

«Έχεις κάποιο σχόλιο να κάνεις για τις φήμες ότι επιτέθηκες στη Σκάι Χόθορν;»

Δεν είχα εκπαιδευτεί ιδιαίτερα πάνω στο πώς να αντιμετωπίζω τους δημοσιογράφους, όμως ήξερα αρκετά πράγματα ώστε να γνωρίζω ότι ο βασικός και απαράβατος κανόνας, όταν βρίσκεσαι αντιμέτωπη με καταγισμό ερωτήσεων, ήταν ο εξής ένας: Δεν απαντάς. Βασικά, το μοναδικό πράγμα που επιτρεπόταν να πω ήταν ότι ήμουν ενθουσιασμένη, ευγνώμων, αισθανόμουν δέος και συγκίνηση, με τρόπο που δεν υπήρχαν λόγια να περιγράψω.

Οπότε, προσπάθησα όσο καλύτερα μπορούσα να εκπέμψω ενθουσιασμό, ευγνωμοσύνη και δέος. Σχεδόν εκατό χιλιάδες άνθρωποι θα βρίσκονταν στις κερκίδες του γηπέδου απόψε. Εκατομμύρια θα παρακολουθούσαν τον αγώνα από την τηλεόραση, για να στηρίξουν την ομάδα. Τη δική μου ομάδα.

«Πάμε γερά, Λόουν Σταρς!» φώναξα. Έκανα να σηκώσω το παράθυρό μου, όμως εκεί που το δάχτυλό μου πήγε να πατήσει το κουμπί, μέσα από το πλήθος ξεπρόβαλε ένα άτομο. Δεν ήταν δημοσιογράφος.

Ο πατέρας μου.

Ο Ρίκι Γκραμπς είχε περάσει όλη του τη ζωή αντιμετωπίζοντάς με λες και ήμουν μια υποσημείωση· και πολύ λέω. Είχα πάψει από έναν χρόνο να τον δω. Τώρα, όμως, που είχα κληρονομήσει δισεκατομμύρια, εμφανίστηκε μπροστά μου.

Γυρνώντας του την πλάτη, μαζί και στους παπαράτσι, ανέβασα το παράθυρό μου.

«Ειβ;» Η φωνή της Λίμπι ήχησε διστακτική στα αυτιά μου, καθώς το θωρακισμένο τζιπ μας χανόταν στον ιδιόκτητο χώρο στάθμευσης κάτω από το γήπεδο. Η αδερφή μου ήταν άνθρωπος αισιόδοξος. Ήθελε να βλέπει την καλύτερη πλευρά των ανθρώπων, δίχως να εξαιρεί κι εκείνον τον άντρα που, τόσα χρόνια, είχε και τις δυο μας γραμμένες στα παλιά του τα παπούτσια.

«Το ήξερες πως θα ήταν κι αυτός εδώ;» τη ρώτησα, με βαριά φωνή.

«Όχι!» απάντησε η Λίμπι. «Τ' ορκίζομαι!» Δάγκωσε το κάτω χείλος της, έτσι που πασάλειψε το μαύρο κραγιόν της. «Όμως, θέλει απλώς να μιλήσετε».

Σιγά μην δεν ήθελε.

Στη θέση του οδηγού, ο Όρεν, ο επικεφαλής της προσωπικής μου φρουράς, στάθμευσε το τζιπ και μίλησε ψύχραιμα στη συσκευή που ήταν περασμένη γύρω από το αυτί του. «Έχουμε μια κατάσταση κοντά στη βόρεια είσοδο. Διακριτική παρακολούθηση, όμως θέλω πλήρη αναφορά».

Το θετικό του να είσαι δισεκατομμυριούχος, έχοντας στη διάθεσή σου μια ομάδα ασφαλείας που κατακλυζόταν από βετεράνους των Ειδικών Δυνάμεων, ήταν πως οι πιθανότητες να πέσεις σε ενέδρα ήταν πρακτικά μηδενικές. Απόδιωξα το αίσθημα που αναδύθηκε όταν είδα τον Ρίκι, και κατέβηκα από το αυτοκίνητο, οπότε βρέθηκα στα έγκατα ενός από τα μεγαλύτερα στάδια στον κόσμο.

«Πάμε, να τελειώνουμε», είπα.

«Για να μην υπάρχουν παρανοήσεις», μου είπε η Αλίσα την ώρα που έβγαινε από το αυτοκίνητο, «το γραφείο μας είναι κάτι περισσότερο από ικανό να χειριστεί τον πατέρα σου».

Κι αυτό ήταν το θετικό του να είσαι η μοναδική πελάτισσα μιας δικηγορική εταιρείας με αποτίμηση πολλών δισεκατομμυρίων.

«Είσαι εντάξει;» Η Αλίσα επέμενε. Δεν ήταν ακριβώς αυτό που θα λέγαμε ευαίσθητος τύπος. Κατά πάσα πιθανότητα επιχειρούσε να αξιολογήσει κατά πόσον υπήρχε περίπτωση να της προκαλέσω θέμα αυτό το βράδυ.

«Μια χαρά», απάντησα.

«Γιατί να μην είναι;»

Εκείνη η φωνή, μπάσα και βελούδινη, ακούστηκε από έναν ανελκυστήρα πίσω μου. Για πρώτη φορά, εδώ και επτά ημέρες, γύρισα για να βρεθώ απέναντι στον Γκρέισον Χόθορν. Είχε ανοιχτά γκρίζα μάτια, ψυχρά σαν δυο κομμάτια πάγου, και ζυγωμα-

τικά τόσο έντονα που θα μπορούσαν να μετράνε για όπλα. Πριν δύο εβδομάδες, θα έλεγα ότι ήταν ο πλέον αυτάρεσκος, υπερόπτης, υποκριτής κόπανος που γνώρισα ποτέ μου.

Πλέον, δεν ήμουν σίγουρη πώς θα μπορούσα να χαρακτηρίσω τον Γκρέισον Χόθορν.

«Γιατί», επανέλαβε με έμφαση όπως έβγαине από τον ανελκυστήρα, «να είναι η Έιβερι οτιδήποτε άλλο εκτός από μια χαρά;»

«Εκείνο το χαμένο κορμί, ο πατέρας μου, έσκασε μύτη εδώ έξω», μουρμούρισα. «Δεν έγινε κάτι».

Ο Γκρέισον με κάρφωσε με το βλέμμα του, έτσι που τα μάτια του έμοιαζαν να διαπερνούν τα δικά μου, κι ύστερα στράφηκε στον Όρεν. «Συνιστά απειλή;»

«Πάντοτε θα σε προστατεύω», μου είχε πει. «Όμως αυτό... εμείς... Δεν μπορεί να συμβεί, Έιβερι».

«Δεν έχω ανάγκη να με προστατέψεις», είπα απότομα στον Γκρέισον. «Σε ό,τι έχει να κάνει με τον Ρίκι, είμαι ειδική στο να προστατεύω τον εαυτό μου». Τον προσπέρασα εκνευρισμένη και μπήκα στον ανελκυστήρα από όπου είχε βγει εκείνος λίγες στιγμές νωρίτερα.

Το κόλπο, όταν σε εγκαταλείπουν οι άνθρωποι, είναι να μην επιτρέψεις στον εαυτό σου να νοσταλγήσει κανέναν τους.

Ένα λεπτό αργότερα, όταν οι πόρτες του ανελκυστήρα άνοιγαν και μπροστά μου ξεπρόβαλλε η σουίτα της ιδιοκτησίας, πέρασα έξω, έχοντας την Αλίσα στο ένα πλευρό και τον Όρεν στο άλλο, ενώ ούτε ματιά δε γύρισα να ρίξω στον Γκρέισον. Εφόσον είχε κατεβεί με τον ίδιο ανελκυστήρα για να με υποδεχτεί, προφανώς νωρίτερα εδώ πάνω βρισκόταν, πιθανότατα κάνοντας δημόσιες σχέσεις. Χωρίς εμένα.

«Έιβερι. Μπόρεσες να έρθεις». Η Ζάρα Χόθορν-Καλίγκαρις φορούσε μια σειρά από φίνες πέρλες γύρω από τον λαιμό της. Είχε κάτι το κοφτερό χαμόγελό της που με έκανε να υποψιάζομαι πως πιθανότατα θα μπορούσε να σκοτώσει άνθρωπο με

εκείνες τις πέρλες, αν το αποφάσιζε. «Δεν ήμουν σίγουρη αν θα εμφανιζόσουν απόψε».

Κι ήσουν έτοιμη να υποδυθείς την οικοδέσποινα στο πόδι μου, συμπέρανα. Θυμήθηκα αυτό που είχε πει η Αλίσα σχετικά με τους συμμάχους και τους ισχυρούς παράγοντες, την επιρροή που εξασφάλιζε μια θέση σε αυτή τη σουίτα.

Όπως θα έλεγε κι ο Τζέιμσον, το παιχνίδι αρχίζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Η σουίτα της ιδιοκτησίας, ακριβώς στο κέντρο του γηπέδου, είχε άψογη θέα. Όμως, μία ώρα πριν από την έναρξη του αγώνα κανείς δεν κοίταζε προς τον αγωνιστικό χώρο. Η σουίτα εκτεινόταν προς τα πίσω, όπου φάρδαινε· κι όσο περισσότερο απομακρυνόσουν από τα καθίσματα, τόσο περισσότερο έμοιαζε με πριβέ μπαρ ή λέσχη. Απόψε τη διασκέδαση την παρείχα εγώ· και ήμουν κάτι αταίριαστο εκεί πέρα, κάτι αλλόκοτο, μια πάνινη κούκλα φτιασιδωμένη. Εν τω μεταξύ, επί ώρα, τόση που έμοιαζε με αιωνιότητα, αντάλασσα χειραψίες, πόζαρα στους φωτογράφους και καμωνόμουν ότι καταλάβαινα τα διάφορα ποδοσφαιρικά αστεία. Κατάφερα να μη μείνω με το στόμα ανοιχτό όταν βρέθηκα μπροστά σε έναν αστέρα της ποπ, έναν πρώην αντιπρόεδρο και τον ιδιοκτήτη ενός τεχνολογικού κολοσσού, που πιθανότατα έβγαζε περισσότερα χρήματα στην ώρα που έκανε να ουρήσει από ό,τι οι πιο πολύ άνθρωποι έβγαζαν σε όλη τους τη ζωή.

Εν τω μεταξύ, ο εγκέφαλός μου κόντεψε να τραβήξει χειρόφρενο όταν άκουσα την προσφώνηση «Υψηλοτάτη» και συνειδητοποίησα ότι στον ίδιο χώρο βρισκόταν μια αληθινή γαλαζοαίματη.

Η Αλίσα πρέπει να είχε διαισθανθεί ότι πλησίαζα στα όρια

των αντοχών μου. «Σε λίγο ξεκινά ο αγώνας», είπε ακουμπώντας ελαφρά την παλάμη της στον ώμο μου, μάλλον για να με εμποδίσει να τραπώ σε φυγή. «Πάμε στη θέση σου».

Κατάφερα να αντέξω μέχρι το ημίχρονο, οπότε το έβαλα κανονικά στα πόδια. Ο Γκρέισον με πρόλαβε. Βουβά, έγεννε προς τη μια άκρη, κι ύστερα κινήθηκε προς τα εκεί, βέβαιος ότι θα τον ακολουθούσα.

Παρ' ότι δεν το ήθελα, αυτό έκανα. Εκεί υπήρχε ένας δεύτερος ανελκυστήρας.

«Αυτός εδώ οδηγεί επάνω», μου είπε. Το να πάω οπουδήποτε μαζί με τον Γκρέισον Χόθορν πιθανότατα ήταν λάθος, όμως, δεδομένου ότι η εναλλακτική ήταν ένας δεύτερος γύρος δημοσίων σχέσεων, αποφάσισα να το διακινδυνεύσω.

Αμίλητοι, οι δυο μας ανεβήκαμε με τον ανελκυστήρα. Η πόρτα άνοιξε αποκαλύπτοντας ένα μικρό δωμάτιο με πέντε καθίσματα, όλα κενά. Από εδώ, η θέα ήταν ακόμη καλύτερη, απ' ό,τι από την κάτω σουίτα.

«Ο παππούς μου, όταν μπούχιτιζε με την όλη κατάσταση στη σουίτα, έφευγε κι ανέβαινε εδώ πάνω», μου εξήγησε ο Γκρέισον. «Τα αδέρφια μου κι εγώ ήμαστε οι μόνοι που επιτρεπόταν να του κρατήσουμε παρέα».

Κάθισα κι έστρεψα το βλέμμα μου προς το γήπεδο. Οι κερκίδες κατακλύζονταν από θεατές. Η ενέργεια, το χάος, η ένταση του ήχου ήταν κάτι το απερίγραπτο. Εδώ πάνω, όμως, επικρατούσε ηρεμία.

«Νόμιζα πως θα ερχόσουν στον αγώνα με τον Τζέιμσον». Ο Γκρέισον δεν επιχείρησε καν να καθίσει, σαν να μην εμπιστευόταν τον εαυτό του αν πλησίαζε πολύ κοντά μου. «Περνάτε πολύ χρόνο μαζί οι δυο σας».

Το σχόλιο αυτό με εκνεύρισε, για λόγους που δε θα μπορούσα καν να εξηγήσω. «Με τον αδερφό σου έχουμε βάλει ένα στοίχημα».

«Τι είδους στοίχημα;»

Προφανώς, δεν είχα καμία διάθεση να απαντήσω, όμως, όταν επέτρεψα στα μάτια μου να στραφούν προς το μέρος του, δεν αντιστάθηκα στον πειρασμό να πω το μοναδικό πράγμα που ήταν βέβαιο ότι θα προκαλούσε κάποια αντίδραση. «Ο Τόμπι είναι ζωντανός».

Από κάποιον άλλον η αντίδραση του Γκρέισον ενδεχομένως να μη γινόταν καν αντιληπτή, όμως εγώ είδα το τίναγμά του, σαν να τον είχε διατρέξει ηλεκτρικό ρεύμα. Πλέον, τα γκριζα μάτια του είχαν καρφωθεί πάνω μου. «Ορίστε;»

«Ο θεός σου είναι ζωντανός, και σπάει πλάκα υποδουόμενος τον άστεγο. Στο Νιου Κασλ, στο Κονέκτικατ».

Πιθανότατα θα μπορούσα να του το είχα φέρει κάπως πιο ήπια.

Ο Γκρέισον πλησίασε. Καταδέχτηκε να καθίσει δίπλα μου, και η ένταση ήταν ορατή στα μπράτσα του, έτσι όπως έφερνε τις παλάμες του ανάμεσα στα γόνατά του. «Δεν καταλαβαίνω, τι ακριβώς εννοείς, Έιβερι;»

Δεν ήμουν μαθημένη να τον ακούω να με φωνάζει με το μικρό μου. Ήταν πολύ αργά για να πάρω πίσω αυτό που είχα πει. «Είδα μια φωτογραφία του Τόμπι στο μενταγιόν της γιαγιάς σου». Έκλεισα τα μάτια καθώς ανέτρεχα νοερά σε εκείνη τη στιγμή. «Τον αναγνώρισα. Σε μένα είχε συστηθεί ως Χάρι. Παίζαμε σκάκι στο πάρκο κάθε εβδομάδα, για περισσότερο από έναν χρόνο». Άνοιξα και πάλι τα μάτια μου. «Με τον Τζέιμσον δεν έχουμε καταλήξει στο τι μπορεί να κρύβεται πίσω από όλο αυτό· όχι ακόμη. Έχουμε βάλει στοίχημα ποιος θα βρει πρώτος την απάντηση».

«Σε ποιον το έχεις πει;» Ο τόνος της φωνής του Γκρέισον ήταν απόλυτα σοβαρός.

«Για το στοίχημα;»

«Για τον Τόμπι».

«Η γιαγιά σου ήταν παρούσα όταν το συνειδητοποίησα. Σκεφτόμουν να το πω στην Αλίσα, όμως...»

«Μην το κάνεις», με διέκοψε μεμιάς ο Γκρέισον. «Κουβέντα μην πεις γι' αυτό, σε κανέναν. Κατάλαβες;»

Έμεινα να τον κοιτάζω. «Με μπέρδεψες», ψιθύρισα.

«Η μητέρα μου δεν έχει κανένα πάτημα να προσβάλει τη διαθήκη. Η θεία μου το ίδιο. Ο Τόμπι όμως;» Ο Γκρέισον είχε μεγαλώσει ως ο νόμιμος διάδοχος της δυναστείας. Από όλους τους αδερφούς Χόθορν, εκείνος είχε πάρει πιο βαριά την απόφαση του παππού του να τους αποκληρώσει. «Εφόσον ο θεός μου είναι ζωντανός, είναι ο μοναδικός άνθρωπος σε ολόκληρο τον κόσμο που θα μπορούσε ενδεχομένως να ακυρώσει τη διαθήκη του γέρου».

«Το λες σαν να είναι κάτι κακό αυτό», του είπα. «Από τη δική μου πλευρά προφανώς και είναι. Από τη δική σου όμως...»

«Η μητέρα μου δεν πρέπει να μάθει το παραμικρό. Το ίδιο και η Ζάρα». Ο Γκρέισον με κοίταζε με ύφος φορτισμένο, εστίαζε απόλυτα επάνω μου. «Το δικηγορικό γραφείο δεν πρέπει να μάθει το παραμικρό».

Στη διάρκεια της εβδομάδας που είχαμε περάσει με τον Τζέιμσον συζητώντας αυτές τις εξελίξεις, είχαμε εστίασει απόλυτα στο μυστήριο· όχι στο τι θα μπορούσε να συμβεί στην περίπτωση που ο χαμένος κληρονόμος του Τομπίας Χόθορν αποδεικνυόταν ξαφνικά ότι είναι ζωντανός.

«Καλά, δεν αισθάνεσαι ούτε τόση δα περιέργεια;» ρώτησα τον Γκρέισον. «Δε σε προβληματίζει τι σημαίνει αυτό;»

«Ξέρω πολύ καλά τι σημαίνει», απάντησε κοφτά ο Γκρέισον. «Σου εξήγησα ήδη τι σημαίνει, Έιβερι».

«Μα, αν ο θεός σου ενδιαφερόταν να διεκδικήσει την παρουσία, δε νομίζεις πως μετά από τόσον καιρό θα είχε εμφανιστεί;» ρώτησα. «Εκτός κι αν υπάρχει λόγος που κρύβεται».

«Τότε, άφησέ τον να κρύβεται. Αντιλαμβάνεσαι πόσο ριψοκίνδυνο θα ήταν...» Ο Γκρέισον δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του.

«Η ζωή είναι άνοστη χωρίς λίγο ρίσκο, αδερφέ μου».

Στράφηκα προς τον ανελκυστήρα. Δεν είχα αντιληφθεί πως κάποιος τον είχε καλέσει κάτω, ούτε ότι ο θάλαμος είχε επιστρέψει. Όμως, εκεί στεκόταν ο Τζέιμσον. Πέρασε χαλαρός μπροστά από τον Γκρέισον και βολεύτηκε στο κάθισμα απέναντι από το δικό μου. «Πώς πάει, σημείωσες κάποια πρόοδο με το στοίχημά μας, Κληρονόμε;»

«Πολύ θα ήθελες να ξέρεις, ε;» γκρίνιαξα.

Ο Τζέιμσον χαμογέλασε λοξά κι ύστερα έκανε να πει κάτι άλλο, όμως τα λόγια του πνίγηκαν από μια έκρηξη. Περισσότερες από μία. *Πυροβολισμοί!* Ένα κύμα πανικού σάρωσε τις φλέβες μου και, πριν καλά καλά το καταλάβω, βρέθηκα πεσμένη στο πάτωμα. *Ποιος πυροβολεί;* Αισθανόμουν σαν να ξαναζούσα το επεισόδιο στο Μπλακ Γουντ. Ακριβώς όπως τότε.

«Κληρονόμε!»

Δεν μπορούσα να κουνηθώ. Δεν μπορούσα να ανασάνω. Και τότε, ο Τζέιμσον βρέθηκε στο πάτωμα, δίπλα μου. Έφερε το πρόσωπό του μπροστά στο δικό μου, κι ακούμπησε τις παλάμες του γύρω από το κεφάλι μου. «Πυροτεχνήματα», μου είπε. «Πυροτεχνήματα είναι, Κληρονόμε, για το ημίχρονο».

Ο εγκέφαλός μου κατέγραψε τα λόγια του, όμως το σώμα μου παρέμενε χαμένο στην ανάμνηση. Ο Τζέιμσον ήταν μαζί μου εκείνη τη μέρα στο Μπλακ Γουντ. Είχε πέσει επάνω μου, για να με προστατέψει.

«Είσαι ασφαλής, Έιβερι». Ο Γκρέισον γονάτισε δίπλα στον Τζέιμσον, δίπλα μου. «Δε θα αφήσουμε κανέναν να σε βλάψει». Για μια παρατεταμένη, ατελείωτη στιγμή, στο δωμάτιο δεν ακουγόταν τίποτε άλλο πέρα από τις ανάσες μας. Του Γκρέισον. Του Τζέιμσον. Και η δική μου.

«Πυροτεχνήματα είναι», επανέλαβα στον Τζέιμσον, νιώθοντας το στήθος μου να σφίγγεται.

Ο Γκρέισον σηκώθηκε, όμως ο Τζέιμσον παρέμεινε στην ίδια ακριβώς θέση. Δίπλα μου. Συνέχιζε να με κοιτάζει στα μάτια, ενώ το σώμα του ακουμπούσε πάνω στο δικό μου. Η έκφρασή

του είχε κάτι σχεδόν στοργικό. Ξεροκατάπια... Και τότε, ένα λοξό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του.

«Για να ξέρεις, Κληρονόμε, εγώ σημείωσα εξαιρετική πρόοδο σε ό,τι αφορά το στοίχημά μας». Πέρασε τον αντίχειρά του πάνω από το σαγόνι μου.

Ανατρίχιασα, κι ύστερα τον αγριοκοίταξα και σηκώθηκα όρθια. Για να μην τρελαθώ τελείως, έπρεπε οπωσδήποτε να κερδίσω αυτό το στοίχημα. *Γρήγορα.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Δευτέρα σήμαινε σχολείο. Ιδιωτικό σχολείο. Ένα ιδιωτικό σχολείο το οποίο φαινόταν να διαθέτει ατελείωτους πόρους και «ευέλικτο πρόγραμμα», γεγονός το οποίο μεταφραζόταν για μένα σε σκόρπια διαστήματα ελεύθερου χρόνου στη διάρκεια της ημέρας. Αξιοποίησα αυτόν τον χρόνο προκειμένου να ανακαλύψω ό,τι μπορούσα σχετικά με τον Τόμπι Χόθορν.

Τα βασικά τα γνώριζα ήδη. Ήταν ο μικρότερος από τα τρία παιδιά του Τομπάις Χόθορν και, σύμφωνα με τις περισσότερες μαρτυρίες, ο αγαπημένος του. Σε ηλικία δεκαεννέα χρόνων, μαζί με κάτι φίλους, είχε πάει εκδρομή σε ένα ιδιωτικό νησί ανοιχτά των ακτών του Όρεγκον, το οποίο ανήκε στην οικογένεια Χόθορν. Εκεί, ξέσπασε φονική πυρκαγιά σε συνδυασμό με μια τρομερή καταιγίδα, και το πτώμα του δε βρέθηκε ποτέ.

Η τραγωδία αυτή είχε προκαλέσει σάλο εκείνη την εποχή. Όπως ανέτρεχα στα ρεπορτάζ, εντόπισα μερικές ακόμη λεπτομέρειες σχετικά με το τι είχε συμβεί. Στη Νήσο Χόθορν είχαν μεταβεί τέσσερα άτομα. Κανένα δεν επέστρεψε ζωντανό. Είχαν εντοπιστεί τρεις σοροί. Το πτώμα του Τόμπι υπέθεσαν πως είχε παρασυρθεί από την καταιγίδα.

Έμαθα ό,τι μπορούσα σχετικά και με τα άλλα θύματα. Τα

δύο ήταν ουσιαστικά κλώνοι του Τόμπι: αγόρια που φοιτούσαν σε ιδιωτικά οικοτροφεία. *Διάδοχοι*. Το τέταρτο μέλος της παρέας ήταν μια κοπέλα, η Κέιλι Ρούνι. Από ό,τι μπόρεσα να καταλάβω, ήταν ντόπια· μια έφηβη που αντιμετώπιζε θέματα προσαρμογής και κατοικούσε σε ένα μικρό ψαροχώρι στις ακτές της πολιτείας. Αρκετά από τα ρεπορτάζ επισήμαιναν ότι η νεαρή είχε φάκελο, ο οποίος παρέμενε σφραγισμένος, καθώς ήταν ανήλικη. Χρειάστηκε αρκετή προσπάθεια μέχρι να εντοπίσω μια πηγή –όχι απαραίτητα αξιόπιστη– που ισχυριζόταν ότι ο φάκελος της Κέιλι Ρούνι περιλάμβανε καταδίκες για κατοχή ναρκωτικών, βιαιοπραγία και εμπρησμό.

Εκείνη έβαλε τη φωτιά. Αυτή ήταν η εκδοχή των γεγονότων που ακολούθησαν οι δημοσιογράφοι, χωρίς όμως να το ισχυριστούν ανοιχτά. *Τρεις πολλά υποσχόμενοι νεαροί και μία προβληματική κοπέλα. Ένα πάρτι που ξέφυγε από τον έλεγχο. Οι φλόγες σάρωσαν τα πάντα.* Η Κέιλι ήταν εκείνη που κατηγορήθηκε από τους δημοσιογράφους – κάποιες φορές έμμεσα, ορισμένες φορές ανοιχτά. Τα αγόρια εκθειάστηκαν, επαινέθηκαν και αντιμετωπίστηκαν ως λαμπρά υποδείγματα από τις κοινότητές τους. *Κόλιν Άντερς Ράιτ. Ντέιβιντ Γκόλντινγκ. Τομπάιας Χόθορν Β΄.* Με τόσο λαμπρά μυαλά, τόσες πολλές προοπτικές, οι τρεις τους χάθηκαν τόσο πρόωρα.

Η Κέιλι Ρούνι όμως; Αυτή ήταν σκάρτη.

Εκείνη τη στιγμή βούιξε το κινητό του, οπότε έστρεψα το βλέμμα μου στην οθόνη του. Γραπτό μήνυμα από τον Τζέιμσον: *Βρήκα μια άκρη.*

Ο Τζέιμσον ήταν τελειόφοιτος στο Χάιτς Κάντρι Ντέι. Κυκλοφορούσε κάπου σε αυτό το εντυπωσιακό σχολικό συγκρότημα. *Τι είδους άκρη;* Προβληματίστηκα, όμως δεν ήθελα να του προσφέρω την ικανοποίηση να του απαντήσω. Τελικά, το κινητό μου με ενημέρωσε ότι κάτι πληκτρολογούσε ήδη εκείνος.

Πες μου τι έμαθες.

Λίγο μετά εμφανίστηκε το κείμενο. *Θέλεις να ανεβάσουμε το στοίχημα;*

Το εστιατόριο του Χάιτς Κάντρι Ντέι δεν έμοιαζε με κλασική καφετέρια λυκείου. Μακριά ξύλινα τραπέζια υπήρχαν κατά μήκος της αίθουσας. Ολόγυρα στους τοίχους κρέμονταν πορτρέτα. Το ταβάνι ήταν ψηλό, τοξωτό, τα παράθυρα τα στόλιζαν βιτρό. Έτσι όπως έπαιρνα τον φαγητό μου, ενστικτωδώς έστρεψα το βλέμμα μου ολόγυρα αναζητώντας τον Τζέιμσον, αλλά τελικά αντίκρισα έναν άλλον από τους αδερφούς Χόθορν.

Ο Ζάντερ καθόταν σε ένα από τα τραπέζια κοιτάζοντας επίμονα κάτι που είχε ακουμπήσει πάνω. Εκείνο το κατασκευάσμα έφερνε κάπως σε Κύβο του Ρούμπικ, όμως ήταν πιο μακρόστενο, με επιφάνειες οι οποίες μπορούσαν να περιστρέφονται και να εκτείνονται προς κάθε κατεύθυνση. Είχα την υποψία πως ήταν πρωτότυπη δημιουργία του Ζάντερ. Κάποια στιγμή μού είχε πει πως από τα τέσσερα αδέρφια εκείνος ήταν που συγκέντρωνε τις περισσότερες πιθανότητες να γοητευτεί από κάποιο σύνθετο μηχανήμα· και από τα μπισκότα βουτύρου.

Αυτό με έβαλε σε σκέψεις, καθώς τον παρατηρούσα να αλλάζει θέση σε τρεις επιφάνειες χρησιμοποιώντας με εκπληκτική άνεση τα δάχτυλά του. Την ώρα που τα αδέρφια του ασχολούνταν με τα παιχνίδια που σκάρωνε ο παππούς τους, ο Ζάντερ συχνά κατέληγε να μοιράζεται τα μπισκότα του με τον ηλικιωμένο άντρα. Άραγε, *να συζητούσαν καμιά φορά για τον Τόμπι;* Μονάχα ένας τρόπος υπήρχε για να μάθω την απάντηση. Διέσχισα την αίθουσα και κάθισα δίπλα στον Ζάντερ, όμως ήταν τόσο βυθισμένος στις σκέψεις του που δε με αντιλήφθηκε καν. Πέρα δώθε, πέρα δώθε, συνεχώς μετακινούσε τις επιφάνειες.

«Ζάντερ;»

Στράφηκε προς το μέρος μου, οπότε ανοιγόκλεισε τα μάτια.

«Ειβερι! Τι ευχάριστη και αντικειμενικά όχι απρόβλεπτη έκπληξη!» Το δεξί του χέρι κινήθηκε με τρόπο στο πλάι, όπου υπήρχε ανοιχτό ένα σημειωματάριο. Το έκλεισε απότομα.

Θεώρησα πως αυτό σήμαινε ότι ο Ζάντερ Χόθορν κάτι σκάρωνε. Βέβαια, το ίδιο ίσχυε και για μένα.

«Μπορώ να σου κάνω μια ερώτηση;» του είπα.

«Εξαρτάται», απάντησε ο Ζάντερ. «Σκοπεύεις να μοιραστείς αυτά εκεί τα καλούδια;»

Έστρεψα το βλέμμα μου προς το κρουασάν και το μπισκότο που είχα στον δίσκο μου, οπότε έσπρωξα το μπισκότο προς το μέρος του. «Τι ξέρεις για τον θείο σου τον Τόμπι;»

«Πώς και ρωτάς;» Ο Ζάντερ έφαγε μια μπουκιά από το μπισκότο και έκανε μια γκριμάτσα. «Έχει σταφίδες μέσα; Μα ποιος εγκληματίας ανακατεύει κομματάκια καραμέλας με σταφίδες;»

«Απλώς από περιέργεια», είπα.

«Ξέρεις τι λένε για την περιέργεια», με προειδοποίησε χαμογελαστός ο Ζάντερ καταβροχθίζοντας μια ακόμη γενναία μπουκιά από το μπισκότο. «Η περιέργεια σκότωσε την... Μπεξ!» Ο Ζάντερ στραβοκατάπιε την μπουκιά που είχε μόλις βάλει στο στόμα του, ενώ το πρόσωπό του φωτιζόταν.

Ακολούθησα το βλέμμα του, το οποίο με οδήγησε στη Ρεμπέκα Λάφλιν, η οποία στεκόταν πίσω μου κρατώντας έναν δίσκο εστιατορίου. Ίδια όπως πάντα, σαν μια πριγκίπισσα βγαλμένη κατευθείαν μέσα από τις σελίδες ενός παραμυθιού: μαλλιά κατακόκκινα σαν ρουμπίνια και απίθανα, μεγάλα μάτια.

Φωνάζει από μακριά πως έχει λερωμένη τη φωλιά της.

Λες και μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις μου, η Ρεμπέκα έσπευσε να αποστρέψει το βλέμμα της. Το ένιωθα πως κατέβαλλε προσπάθεια να μη με κοιτάξει. «Έλεγα μήπως ήθελες βοήθεια», είπε διστακτικά, απευθυνόμενη στον Ζάντερ, «με το...»

«Το πράγμα!» την πρόλαβε ο Ζάντερ, γέρνοντας προς το μέρος της.

Μισόκλεισα τα μάτια μου κι έστρεψα το κεφάλι και πάλι

προς τον νεαρότερο από τους αδερφούς Χόθορν, καθώς και στο σημειωματάριο που είχε σπεύσει να κλείσει μόλις με αντιλήφθηκε. «Ποιο πράγμα;» ρώτησα, καχύποπτα.

«Να πηγαίνω εγώ», είπε η Ρεμπέκα πίσω μου.

«Να μείνεις να με ακούσεις να γκρινιάζω για τις σταφίδες», τη διόρθωσε ο Ζάντερ.

Μετά από μια αμήχανη παύση, η Ρεμπέκα κάθισε, φροντίζοντας να αφήσει μια κενή θέση ανάμεσά μας. Τα καθάρια, πράσινα μάτια της στράφηκαν δειλά προς το μέρος μου. «Ειβερι». Χαμήλωσε και πάλι το βλέμμα της. «Σου χρωστάω μια συγγνώμη».

Την τελευταία φορά που είχαμε μιλήσει με τη Ρεμπέκα μου είχε εξομολογηθεί ότι συγκάλυψε την εμπλοκή της Σκάι Χόθορν στην απόπειρα δολοφονίας μου.

«Δεν είμαι σίγουρη ότι τη θέλω», είπα, ενώ μια ένταση χρωμάτιζε τη φωνή μου. Φυσικά και καταλάβαινα ότι η Ρεμπέκα είχε περάσει όλη της τη ζωή στη σκιά της αδερφής της· ότι ο θάνατος της Έμιλι την είχε τσακίσει· ότι αισθανόταν κάποιου είδους αρρωστημένη ευθύνη απέναντι στη νεκρή αδερφή της και δεν είχε πει κουβέντα για το σχέδιο της Σκάι σε βάρος μου. Όμως, σε ένα άλλο επίπεδο, πέρα από τη λογική, υπερίσχυε μέσα μου η σκέψη ότι θα μπορούσα να είχα πεθάνει.

«Δε φαντάζομαι να κρατάς ακόμη κακία για εκείνη την υπόθεση, σωστά;» ρώτησε η Θία Καλίγκαρις και κάθισε στην καρέκλα που είχε αφήσει ελεύθερη η Ρεμπέκα.

«Να κρατάω κακία;» επανέλαβα. Την τελευταία φορά που είχα βρεθεί τόσο κοντά στη Θία, εκείνη είχε ομολογήσει πως είχε συνωμοτήσει ώστε να μην προλάβω να κάνω ζωντανή το ντεμπούτο μου στην καλή κοινωνία του Τέξας. «Εσύ, προσπαθείς να παίξεις με το μυαλό των άλλων. Και η Ρεμπέκα, παραλίγο να με αφήσει να σκοτωθώ!»

«Δεν ξέρω τι θέλεις να σου πω». Η Θία άφησε τα ακροδάχτυλά της να αγγίξουν ελαφρά το χέρι της Ρεμπέκα. «Είμαστε περίπλοκες κοπέλες».

#1 ΕΥΠΩΛΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*,
WALL STREET JOURNAL, *GLOBE AND MAIL*

Ένα βήμα μπροστά

Η Έιβερι νόμιζε ότι, λύνοντας τον γρίφο που άφησε πίσω του ο δισεκατομμυριούχος Τομπάις Χόθορν, θα έδινε απάντηση στο μυστήριο γιατί αποφάσισε να κληροδοτήσει σε εκείνη – μια κοπέλα που του ήταν τελείως ξένη – το σύνολο της περιουσίας του.

Δύο βήματα πίσω

Όμως, καθώς τα παράδοξα στοιχεία παίρνουν μια απρόσμενη τροπή και οι γοητευτικοί όσο και αινιγματικοί εγγονοί του Χόθορν εξακολουθούν να την παρασύρουν σε διαφορετικές κατευθύνσεις, η Έιβερι αναπόφευκτα αναρωτιέται σε ποιον μπορεί να έχει εμπιστοσύνη και ποιος ενδιαφέρεται μονάχα για τα δικά του συμφέροντα.

Τι συμβαίνει όταν η αλήθεια τελικά κρύβει ακόμα περισσότερα μυστικά;

Σύντομα η Έιβερι συνειδητοποιεί ότι πλέον το παιχνίδι αυτό δεν έχει να κάνει μονάχα με το χρήμα και την εξουσία. Τώρα πια διακυβεύεται η ίδια της η ζωή.

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-5178-7

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27878